

РЕШЕНИЕ

№ 13542

гр. София, 17.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 07.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Танка Цонева

при участието на секретаря Розаалия Радева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **12692** по описа за **2024** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/. С Решение № 14293 от 19.07.2024 г., постановено по адм. д. № 62182/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 41-ти състав е отменен по жалба, вх. № 39196/03.11.2023г., рег. № РСТ23-ГР94-1892/30.10.2023г., подадена от Г. Й. Д., отказ на кмета на Район "Студентски", Столична община, да издаде удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4 - ал. 6 ППЗСПЗЗ за поземлен имот с пл. № 2544, к.л. 9 по стария кадастрален план на м. „Напоително поле“ (от 1939г.), съдържащ се в писмо, изх. № РСТ23-ГР94- 1892/24.07.2023г., издаването на които е поискано със Заявление, вх. № РСТ23-ГР94- 1892/27.06.2023 г. Със същото съдебно решение делото е върнато като преписка на кмета на Район "Студентски", Столична община, за продължаване на производството по издаване на исканите удостоверение и скица.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, е обжалвано от кмета на район "Студентски", СО, по изложени съображения за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. По същество се твърди, че по отношение на поземлен имот с пл. № 2544, к.л. 9 по стария кадастрален план на м. „Напоително поле“ (от 1939г.), идентичен с парцел § 52 по плана на военен терен [населено място] не намира приложение ЗСПЗЗ, поради което не са налице основанията за издаване на удостоверение и скица по чл. 13, ал. 5 и ал. 6 от ППЗСПЗЗ. Сочи се, че искането за издаване на удостоверение и скица имплицитно съдържа в себе си искане за определяне на застроена част от имота, които са

задължителна предпоставка за постановяване на решение на общинска служба по земеделие и гори по чл. 11, ал. 1 от ППЗСПЗЗ за възстановяване на право на собственост върху имоти, които се намират в границите на урбанизирани територии, а в такива случаи преди издаването на скица и удостоверение се развива процедура по чл. 11, ал. 3 и ал. 4 от ППЗСПЗЗ. Счита, че последното е приложимо само по отношение на имоти, които не са отчуждени за нуждите на държавата. Сочи още, че поземлен имот с пл. № 2544, к.л. 9 по стария кадастрален план на м. „Напоително поле“ (от 1939г.) е отчужден по закона за отчуждаване на недвижимите имущества за държавна и обществена полза /ЗОНИДОП обн. ДВ, бр. 18 от 23.02.1885г. отм. ДВ, бр. 300 от 22.12.1948г./, поради приложимия ред е по реда на чл. 4 от Закона за възстановяване собствеността върху одържавените недвижими имоти /ЗВСОНИ/. От последното прави извод за законосъобразност на оспорения административен акт. Допълнително сочи, че техническата служба при Р-н „Студентски“, СО, е в невъзможност да изпълни първоинстанционното съдебно решение, т.к. не е налице площ, която да бъде възстановена.

В съдебно заседание касаторът – кметът на Р-н „Студентски“, СО, се представлява от юриск. Д., която поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноси по делото. Прави възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страната адвокатско възнаграждение.

Ответникът Г. Й. Д., чрез адвокат Б. П., моли за отхвърляне на касационната жалба и претендира разноси по делото, за което представя списък.

Заинтересованите страни В. Б. Т. З., С. П. К., М. П. Л., О. Й. О., М. Й. О., В. С. И., Б. С. В., И. И. Г., Б. И. Г., Т. Е. З., К. Й. Л., М. О. Д. И С. С. Д., се представляват от адв. Б. П., която моли за отхвърляне на жалбата.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното:

Производството пред районния съд е започнало по жалба, вх. № 39196/03.11.2023 г., подадена от Г. Й. Д., с която се обжалва отказ на кмета на район "Студентски" - Столична община да издаде удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4 - 6 ППЗСПЗЗ за поземлен имот с пл. № 2544, к.л. 9, по стария кадастрален план на местност „Напоително поле“ (1939 г.), поискани със заявление, вх. № РСТ23-ГР94-1892/27.06.2023 г., адресирано до кмета на Район „Студентски“.

От фактическа страна СРС установява, че на 27.06.2023г. Д. е подал заявление с вх. № РСТ23-ГР94-1892, с което е поискал издаване на удостоверение и скица по чл. 13, ал. 5 и 6 ППЗСПЗЗ за имот с пл. № 2544, к. л. № 9 от кадастралния план от 1939 г., представляващ земеделска земя с площ от 3500 кв. м., по скица 3664 кв.м., находящ се в местността "Напоително поле", в землището на с. "Дървеница" с оглед заявяването на имота за възстановяване по реда на ЗСПЗЗ. По подаденото заявление е образувана административна преписка № РСТ23-ГР94-1892. В същата е приобщено Удостоверение № ПО-15-14425/04.11.2021 г., издадено от ОСЗ "З.", с което е посочено, че в срока по чл. 11, ал. 1 ЗСПЗЗ, имот пл. № 2544, к.л. 9 по стария кадастрален план от 1939 г. е заявен за възстановяване от наследниците на Д. З. В. и е образувана административна преписка 230/1992 г. Към датата на издаване на удостоверението ОСЗ не се е произнесла с решение за имота с посочения номер. Удостоверението е издадено на жалбоподателя за снабдяване със скица и удостоверение по чл. 13, ал. 4 и ал. 5 от ППЗСПЗЗ.

От приложеното удостоверение за наследници с изх. № РСЦ21-УГ01- 6555/26.10.2021 г., издадено от Столична община, район "С." се установява, че Д. З. В. е починал на 02.03.1974 г., като негови наследници по закон, съгласно същото се явяват жалбоподателят и конституираните

като заинтересовани страни в производството лица.

В писмо от 04.11.2021 г., подписано от началника на ОСЗ „З.“, адресирано до заявителя Г. Й. Д. е посочено, че във връзка с подаденото заявление за възстановяване на правото на собственост върху поземлен имот с пл. № 2544 е необходимо да бъдат издадени актове на кмета на общината - заповед за утвърждаване на определената застроена площ от общинската техническа служба съобразно съществуващото фактическо положение, а след влизането ѝ в сила - удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4 - ал. 6 и чл. 13а ППЗСПЗЗ.

С оспореният отказ, кметът на район „Студентски“, СО, излагайки съображения, че имотът, във връзка с който е направено искане за издаване на удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4 - ал. 6 ППЗСПЗЗ, се явява идентичен с парцел № 52 по плана на военния терен в [населено място], последният отчужден за нуждите на войската с Царски указ № 29/1943 г. по реда на ЗОНИДОП, е приел, че не важат разпоредбите на ЗСПЗЗ, с оглед на което не са налице основания искането да се издадат удостоверение и скица по чл. 13 ППЗСПЗЗ да бъде уважено.

За да отмени процесния отказ, обективиран в Писмо с изх. № РСТ23-ГР94-1892(1)/24.07.2023 г. СРС, 41 с-в, е обсъдил реституционната процедура по ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ, направил е извод, че производството по издаване на удостоверение и скица от техническата служба предхожда по време издаването на решение за възстановяване на правото на собственост в стари реални граници, когато се касае за имот в урбанизирана територия и именно: чрез издадените в това производство актове се осъществява индивидуализацията на подлежащата на възстановяване в реални граници част от бившия имот.

Според съда в рамките на тази процедура кметът на общината е компетентен да откаже издаването на скица и удостоверение, когато молбата изхожда от нелегитимирано лице, когато е нередовна и дадените от административния орган указания не са изпълнени, както и когато липсват предпоставките за издаване на исканите актове /напр. когато при извършената проверка се установи, че имотът не се намира в границите на урбанизираните територии, определени с подробен устройствен план или с околоръстен полигон/. В правомощията на кмета на общината се включват още и проверка, респ. право на отказ за издаване на актовете в случай, че такива вече са издадени на същите заявители за същия имот, доколкото административният орган е задължен да следи за отрицателните предпоставки за допустимостта на искането, една от които е наличието на влязъл в сила административен акт със същия предмет и страни /чл. 27, ал. 2, т. 1 АПК/. С оглед посочената по-горе характеристика на исканите актове като предпоставка за постановяване на решение за възстановяване и способ за индивидуализация на имота, тяхната актуалност във времето е без правно значение и не обосновава необходимост от периодичното им преиздаване, след като реституционното производство е приключило. Следователно административният орган би могъл да откаже издаването на исканите актове едва при наличие на приключила процедура по възстановяване на собствеността /какъвто настоящият случай не е/.

Предвид представеното Удостоверение с изх. № ПО-15-14425- 3/04.11.2021 г., издадено от ОСЗ "З.", в което изрично е посочено, че производството по възстановяване собствеността върху процесния имот е все още висящо, както и, че изготвянето на актуална скица и удостоверение по чл. 13, ал. 4 и 5 ППЗСПЗЗ е необходимо за произнасяне с решение от страна на ОСЗ "З.", съдът е направил извод за висящност на процедурата по възстановяване, а от там и липса на отрицателни предпоставки за издаване на акта по см. на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК.

На следващо място съдът е посочил, че кметът на общината не може да преценява какво по вид и основание производство се провежда пред ОСЗ, дали това е редът за възстановяване на правото на собственост или заявителят е следвало да упражни законосъобразно и дали заявлението е основателно. Законодателят не е уредил правомощия на кмета на общината /респ. кмета на

района/ да следи за законосъобразността на действията и актовете на общинската служба по земеделие, поради което незаконосъобразни се явяват развитите в отказа съображения, че искането не би могло да бъде уважено, тъй като за конкретния имот ЗСПЗЗ и правилникът по прилагането му не били приложими.

При тези съображения СРС е приел, че отказа на кмета на Район "Студентски", СО за издаване на удостоверение и скица по реда на чл. 13 ППЗСПЗЗ за имот с пл. № 2544 за незаконосъобразен, предвид което същият е отменен, а преписката следва да бъде върната на административния орган за продължаване на действията по издаване на исканите удостоверение и скица.

Административен съд – София – град, в настоящият касационен състав намира, че така постановеното решение на СРС е валидно, допустимо, а по същество решението на районния съд е правилно.

Със Заявление, вх. № РСТ23-ГР94-1892/27.06.2023 г. от Г. Д. е искано удостоверение и скица по чл. 13, ал. 5 и ал. 6 от ППЗСПЗЗ, относно имот с пл. № 2544, к.л. 9 по кад. план от 1939 г. с площ от 3,5 дка.

Производството по чл.13, ал.5 и ал.6 от ППЗСПЗЗ е функция от производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ и е с цел да удостовери фактите от правно значение за приключване на основното производство – т.е., то няма самостоятелно значение, а е продължение на производството по чл. 11, ал. 4 от ЗСПЗЗ. За да се издадат удостоверението и скицата е необходимо производството по чл. 11, ал. 4 да е приключило с позитивен административен акт, който да е влязъл в сила – затова и заявленията за издаване на скица и удостоверение по чл. 13, ал. 5 и ал. 6, в хипотезата на липса на заповед по чл. 11, ал. 4, следва да се разглеждат именно като искания за издаване на заповед за определяне на застроена и незастроена площ по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ. По силата на служебното начало в административния процес – чл. 9, ал. 4 от АПК, административният орган е длъжен да окаже процесуално съдействие на страните за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса - предмет на производството и служебно да квалифицира искането. Нещо повече, по арг. от чл. 31, ал. 2 във вр с ал. 1 от АПК, в случай, че административният орган приема, че друг е приложимия ред за осъществяване на права и законни интереси, то той е задължен да препрати, респ. да започне релевантната за случая процедура след като уведоми заявителя.

В производството по чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ единствено се определя застроената част, респективно свободната площ на претендиран за възстановяване по ЗСПЗЗ имот, след това се издава удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 ППЗСПЗЗ, а въз основа на тях колективният орган по поземлената собственост, независимо как е наименован през годините - поземлена комисия, общинска служба по земеделие и гори, а понастоящем само общинска служба по земеделие, постановява решение по чл. 11, ал. 1 ППЗСПЗЗ, с което решение или ще бъдат възстановени в реални граници правата на собствениците върху земеделските земи, включени в границите на урбанизираните територии (строителните граници на населените места) или ще им се признае правото на собственост, но с обезщетение по чл. 10б, ал. 1 ЗСПЗЗ поради проведени мероприятия, които не позволяват реално възстановяване на собствеността.

В този смисъл и с оглед конкретиката на искането кметът на общината/районът не обсъжда кой е приложимият ред за реституция на имота, описан по-горе. Последното е работа на специализирания орган по реституцията, съобразно воденото производство. Искано е скица и удостоверение по особени правила и ред, поради което се дължи произнасяне именно по този ред. Именно в рамките на това производство ще се установява има ли площ, която да бъде отразена в скицата, в какъвто смисъл са възраженията в касационната жалба.

Предвид изложеното настоящият касационен състав намира, че правилно районният съд е върнал

преписката обратно на кмета на Район „Студентски“ – СО със задължителни указания.
Следователно обжалваното съдебно решение е законосъобразно и се оставя в сила.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 3 от АПК разноските се поставят в тежест на касатора. Ответниците представят доказателство за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева - минималния размер по чл. 8, ал. 3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което възражението на касатора за прекомерност се отхвърля. На ответниците се присъждат разноси в размер на 500 лева, платими от бюджета на Столична община.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 3 от АПК, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 14293 от 19.07.2024 г., постановено по адм. д. № 62182/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 41-ви състав;

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Г. Й. Д., ЕГН [ЕГН], разноси по делото в размер на 500 (петстотин) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: